

Categoria A

VAIG TENIR ANORÈXIA

Tot va començar quan tenia 12 anys. A aquesta edat volia ser perfecta, havia de ser prima i, en canvi, era tot el contrari: tenia sobrepès. Ningú em volia, era la típica marginada que estava sola a l'hora del pati i que no tenia parella per fer els treballs. Cada dia per esmorzar menjava pa amb mantega i un suc de taronja. Pot ser una ximpleria que expliqui això, veritat? Però era el meu esmorzar diari.

Va arribar un moment que no menjava pràcticament res. La meva mare em preguntava si em trobava bé i jo li anava dient que sí, però per dintre sentia que li havia de dir que em sentia malament. Ja estava captant que no estava com sempre i que em passava alguna cosa. Vaig estar pensant que estaria millor baixant de per, per així destacar. Així que no vaig menjar durant uns tres dies. La meva mare estava molt preocupada, ja que havia baixat quinze quilos, en aquell moment en pesava quaranta.

Vam estar un mes que la meva mare em volia portar al metge i jo li anava repetint que no. Fins que passats uns dies ja no tenia forces. Cada nit m'aixecava per vomitar, no li deia res a la meva mare perquè tenia por del que em podien dir els metges. Una nit em va sentir vomitar, així que al dia següent em va portar a l'hospital. Quan vam arribar em van preguntar exactament què em passava, els vaig explicar als metges què m'havia passat a l'institut i el que intentava fer per aprimar-me. Ells van dir a la mare de fer-me unes proves per saber si tenia alguna malaltia greu. Quan ens les van donar les va mirar primer ella, i es va posar molt trista i amb els ulls plorosos. Després li vaig dir que me les deixés i quan em van donar el paper vaig començar a plorar: tenia anorèxia. En aquell moment tenia molta por, ja que no sabia si em moriria aviat, si m'haurien de fer anàlisi molts cops o pocs cops. Estava confusa, i no sabia exactament què havia de fer, així que vaig anar a abraçar la meva mare.

Els metges em van avisar que havia de quedar-me allà a l'hospital, ja que havien d'examinar-ho tot a poc a poc. Estava molt nerviosa, mai havia estat en un hospital i menys per una malaltia com aquella, em van dir que hauria d'estar ingressada fins que mengés. Em van posar en una habitació amb la porta de lavabo tancada, així no podria anar a vomitar i ells ho podrien veure, ja que ho faria al llit o bé a terra. Vaig estar-hi força temps, uns cinc mesos. Em podien venir a visitar els meus familiars un cop cada dues setmanes. M'hi sentia a gust, ja que havia fet una amiga, la Laura, que també tenia anorèxia. Ens vam fer tan amigues que vam fer un pacte: que totes dues menjaríem i així podríem sobreviure i marxar de l'hospital. Així que el mateix dia vam començar a menjar, sempre anàvem juntes a la taula del menjador. Fins que ens van avisar que podríem marxar a casa al cap de quatre dies.

Ja n'havien passat dos i només en faltaven dos perquè ens donessin l'alta quan em van avisar que havia d'anar un moment a la sala 21. Jo hi vaig anar i el director de l'hospital em va explicar que la Laura s'havia suïcidat a causa d'una depressió molt forta associada a l'anorèxia. En aquell moment em vaig quedar en xoc, ja que no sabia per què li havia passat a ella i no a mi.

Em van explicar que un 70% dels que pateixen aquesta malaltia sobreviu, però un 30% mor. Em vaig acomiadar de tots els metges que havia conegut i em van vindre a buscar. Jo estava trista però també alegre perquè formava part d'aquest 70% i ja podia tornar a casa. Quan vaig arribar-hi, vaig obrir el llum i hi havia tots els meus familiars i professors que portaven una pancarta on posava:

“ETS MOLT VALENTA PER HAVER ARRIBAT FINS AQUÍ! ÀNIMS!”

I ara que tinc 21 anys explico aquest fet real. Així que ja ho saps: si et fan assetjament escolar, el primer que has de fer és dir-ho als teus pares, són els que estaran amb tu. No et facis mal a tu mateix i demana ajuda als que t'estimen.

Judith Gabancho